NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
CHRISTINE STIX-HACKL
prednesené 13. septembra 2005 [1]

I — Úvod

1. Toto odvolanie sa týka procesnej otázky dôležitej pre prax Súdu prvého stupňa, konkrétne podmienok, za akých je Súd oprávnený odmietnuť žalobu ako zjavne neprípustnú. Otázka preto spočíva v tom, akým spôsobom by sa mali vykladať procesné pravidlá uvedené v článku 111 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa (ďalej len „rokovací poriadok").

2. Predmetom tohto konania je preskúmanie uznesenia Súdu prvého stupňa týkajúceho sa žaloby smerujúcej k zrušeniu rozhodnutia Komisie, na základe ktorého Komisia uzatvorila zmluvu s jednou výskumnou organizáciou.

1 — Jazyk prednesu: nemčina.

II — Právny rámec

3. Článok 111 rokovacieho poriadku platného v čase relevantnom pre toto konanie uvádza:

„Súd prvého stupňa môže, ak je zjavne nepríslušný rozhodnúť o návrhu, alebo ak je návrh zjavne neprípustný, alebo ak mu zjavne chýba akýkoľvek právny základ, po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť, bez ďalšieho konania, odôvodneným uznesením."

4. Článok 64 Rokovacieho poriadku medzi iným uvádza:

„1. Účelom opatrení na zabezpečenie priebehu konania je zabezpečiť čo najlepšie podmienky na prípravu a priebeh konania

a na vyriešenie sporov. Súd prvého stupňa rozhodne o nariadení týchto opatrení po vypočutí generálneho advokáta.

2. Účelom opatrení na zabezpečenie priebehu konania je najmä:

a) zabezpečenie riadneho priebehu písomnej a ústnej časti konania a uľahčenie dokazovania;

b) stanovenie bodov, ku ktorým majú účastníci doplniť svoje tvrdenia alebo ktoré si vyžadujú vykonanie dokazovania;

c) objasnenie významu návrhov na rozhodnutie, dôvodov a tvrdení účastníkov, ako aj sporných skutočností;

d) napomáhanie zmierlivému vyriešeniu sporu.

3. Opatrenia na zabezpečenie priebehu konania zahŕňajú najmä:

a) kladenie otázok účastníkom konania;

b) výzvu účastníkom konania, aby sa písomne alebo ústne vyjadrili k určitým otázkam sporu;

c) vyžiadanie správ a informácií od účastníkov konania alebo tretích osôb;

d) žiadosť o predloženie dokumentov alebo akejkoľvek inej písomnosti súvisiacej s vecou;

e) predvolanie splnomocnených zástupcov účastníkov konania alebo samotných účastníkov konania.

4. Každý účastník konania môže kedykoľvek v priebehu konania navrhnúť prijatie alebo zmenu opatrení na zabezpečenie priebehu konania. Pred nariadením týchto opatrení sa vypočujú ostatní účastníci konania.

Ak si to vyžadujú okolnosti konania, informuje Súd prvého stupňa účastníkov konania o opatreniach, ktoré má v úmysle prijať, a poskytne im možnosť písomne alebo ústne vyjadriť svoje pripomienky.

...“

III — Skutkový stav

5. Asian Institute of Technology (ďalej len „AIT“) je nezisková organizácia pre technologické štúdium a výskum so sídlom v Thajsku. Center for Energy-Environment Research and Development (ďalej len „CEERD“) bol do roku 2001 organizačnou zložkou AIT bez právnej subjektivity. Do 31. decembra 2001 bol jej riaditeľom pán Thierry Lefèvre.

6. V rámci „Asia-Invest Programme: Building EU-Asia Business Partnerships“ uverejnila Komisia 10. apríla 2001 výzvu na predkladanie ponúk (EUROPEAID/11244/C/G).

7. Dňa 19. novembra 2001 predložilo CEERD ponuku podpísanú pánom Thierrym Lefèvrom ako riaditeľom.

8. Po zodpovedajúcom preskúmaní ponúk sa Komisia rozhodla uzatvoriť zmluvu s CEERD. Zmluva z 27. februára 2002 bola podpísaná pánom Lefèvrom ako riaditeľom CEERD. Na účet Foundation for International Human Resource Development (ďalej len „FIHRD“) v Thai Farmers Bank bola odoslaná záloha vo výške 27 481,88 eur.

9. Listom zo 17. júla 2002 právny zástupca AIT požiadal Komisiu (oddelenie EuropeAid) o údaje o projekte s názvom „Facilitating the Dissemination of European Clean Technologies in Thailand“. Uvedený právny zástupca v tomto liste uviedol, že CEERD je len organizačnou zložkou AIT bez vlastnej právnej subjektivity. Navyše pán Lefèvre od 31. decembra 2001 už nie je jej riaditeľom.

10. V odpovedi na tento list pán E. W. Muller, riaditeľ Úradu Komisie pre spoluprácu (EuropeAid), zaslal 21. júla 2002 právnemu zástupcovi AIT nasledujúci list:

„V odpovedi na Vašu žiadosť Vám môžem poskytnúť nasledujúce informácie:

— Vyššie uvedená zmluva bola podpísaná 22. februára 2002 mnou a pánom

Eichom z EuropeAid na jednej strane a 27. februára 2002 profesorom Thierrym Lefèvrom, riaditeľom Center for Energy-Environment Research and Development, na druhej strane;

— celková hodnota projektu predstavuje 68 704,70 [eur], z čoho Európska komisia poskytla 34 352,35 [eur] v prospech tohto projektu;

— 80% príspevku Spoločenstva, t. j. 27 481,88 [eur] bolo vyplatených formou zálohy. Zvyšok, t. j. 6 870,47 [eur] bude vyplatených po dokončení projektu;

— doba trvania projektu je pätnásť mesiacov a uplynie 28. marca 2003;

— príloha tohto listu preukazuje miesto, kam bola táto suma poukázaná;

— zmluva bola uzatvorená následne po uverejnení výzvy na predkladanie ponúk v rámci programu Asia-Invest v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* 10. apríla 2001 s rovnakým označením, ako je uvedené vyššie;

— schválenie zmlúv je výsledkom diskusií prebiehajúcich v rámci revízneho výboru, pričom následne musia byť tieto zmluvy odsúhlasené kontraktačným orgánom, t. j. Európskou komisiou."

IV — Konanie pred Súdom prvého stupňa a sporné uznesenie

11. Dňa 23. septembra 2002 podal AIT na Súde prvého stupňa žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia Komisie zo 4. júla 2000 vo veci uzatvorenia zmluvy s pánom Lefèvrom, riaditeľom CEERD/FIHRD (vec T-287/02). Obdobne podal AIT žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia Komisie z 22. februára 2002 vo veci zmluvy s CEERD (vec T-288/02).

12. Dňa 20. decembra 2002 predložila Komisia svoje vyjadrenie k žalobe, v ktorom okrem iného navrhovala, aby boli obe konania spojené. AIT sa vyjadril proti tomuto návrhu.

13. Komisia takisto na svoju obranu uviedla, že žaloba vo veci T-288/02 je neprípustná z dôvodu, že zmluva sa netýka priamo a osobne AIT a že rozhodnutie Komisie

nebolo konaním, ktoré by na AIT malo nepriaznivý dosah.

14. V rámci konania vo veci T-288/02 vyzval Súd Komisiu, aby predložila určité dokumenty. Komisia tejto výzve vyhovela 22. júna 2003, na čo Súd vyzval AIT, aby sa vyjadril k námietke neprípustnosti. AIT sa v stanovenej lehote vyjadril.

15. Uznesením z 25. júna 2003 Súd odmietol podľa článkov 113 a 114 svojho rokovacieho poriadku žalobu vo veci T-287/02 ako neprípustnú.

16. Uznesením z 15. októbra 2003 Súd odmietol podľa článku 111 svojho rokovacieho poriadku žalobu vo veci T-288/02 ako neprípustnú.

17. Tento postup zdôvodnil Súd tým, že mal dostatok informácií z písomných podaní účastníkov konania, a preto nebolo potrebné otvoriť ústnu časť konania.

18. Súd pritom vychádzal z ustálenej judikatúry, podľa ktorej právnické a fyzické osoby môžu v zmysle štvrtého odseku článku 230 ES napadnúť len akty so záväznými právnymi účinkami, ktoré ovplyvňujú ich záujmy tým, že podstatne menia ich právnu situáciu.

19. Podľa názoru Súdu je zo súvisiacich dokumentov zrejmé, že Komisia prijala uvedené rozhodnutie pri plnom vedomí skutočnosti, že zmluvný partner je inštitúcia odlišná od AIT a že CEERD a jeho riaditeľ už neboli súčasťou AIT.

20. Ponuka z 19. novembra 2001 a osobitne jej časť II explicitne poukazuje na transformáciu CEERD na FIHRD a skutočnosť, že pán Lefèvre už nie je zamestnaný v AIT. Rozhodnutie Komisie preto nebolo založené na omyle ani na úmyselnom zavedení.

21. Uvedené rozhodnutie preto bolo určené CEERD/FIHRD a nie AIT. Zmluva neukladala AIT žiadne povinnosti ani mu nepriznávala žiadne práva. Rozhodnutie sa preto netýkalo AIT. AIT preto nemohol tvrdiť, že sporné rozhodnutie predstavovalo akt so záväznými právnymi účinkami, ktorý ovplyvňoval jeho záujmy tým, že podstatne menil jeho právnu situáciu.

22. Súd prvého stupňa preto žalobu zamietol ako zjavne neprípustnú.

V — Odvolanie: návrhy účastníkov konania a odvolacie dôvody

23. Dňa 22. decembra 2003 podal AIT proti uzneseniu Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev (piata komora) z 15. októbra 2003 vo veci T-288/02 AIT/Komisia odvolanie.

24. AIT v ňom navrhuje, aby

— napadnuté uznesenie Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 15. októbra 2003 bolo zrušené;

— vec bola vrátená Súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie;

— v opačnom prípade bola otvorená ústna časť konania;

— následne bolo zrušené rozhodnutie Komisie z 22. alebo 27. februára 2002 o uzatvorení zmluvy o výskume s pánom Lefèvrom označujúcim sa za riaditeľa Center for Energy-Environment Research and Development.

25. Pokiaľ ide o zrušenie uvedeného uznesenia, AIT v zásade zakladá svoje odvolanie na troch dôvodoch. Po prvé, AIT namieta procesné pochybenia tým, že Súd prvého stupňa odmietol žalobu ako zjavne neprípustnú. Po druhé, AIT namieta pochybenia pri posudzovaní neprípustnosti z hľadiska štvrtého odseku článku 230 ES. Po tretie a alternatívne, AIT tvrdí, že boli porušené práva vyplývajúce z Charty základných práv Európskej únie.

VI — Návrh na zrušenie uznesenia

A — *O prvom odvolacom dôvode*

1. Tvrdenia účastníkov konania

a) AIT

26. AIT zdôvodňuje svoj návrh na zrušenie napadnutého uznesenia tromi dôvodmi.

27. Po prvé, na podporu svojho odvolania AIT uvádza porušenia procesných pravidiel. Súd prvého stupňa odmietol žalobu AIT vo veci T-288/02 ako zjavne neprípustnú podľa článku 111 rokovacieho poriadku. Zjavnú neprípustnosť však možno namietať len na začiatku konania a nemožno ju vyvodiť z ďalšieho dokazovania. Ak však na druhej strane žaloba nebola zjavne neprípustná a ak sa k záveru o neprípustnosti dospelo až na základe vykonania dokazovania, potom sa takáto žaloba mala spravovať článkom 113 rokovacieho poriadku a nie článkom 111. V prípade, že nešlo o zjavnú neprípustnosť, bolo na voľnej úvahe Súdu, aby rozhodol, či sa má uskutočniť ústne pojednávanie, zatiaľ čo článok 111 automaticky vylučoval možnosť ústneho pojednávania. V danom prípade postupoval Súd tak, že zjavná neprípustnosť závisela od ďalšieho priebehu dokazovania, čím zbavil žalobcu práva byť vypočutý.

b) Komisia

28. Komisia nepovažuje prvý odvolací dôvod za dôvodný. Osobitne poukazuje na to, že námietku neprípustnosti uvádzala už vo svojom vyjadrení k žalobe. Vo svojej replike sa navyše AIT obsiahlo zaoberal predloženými dokumentmi. Navyše, neprípustnosť žaloby nevyplývala z dokumentov predložených Komisiou v júli 2003, ale z jej vyjadrenia k žalobe a dokumentov k nemu priloženým.

2. Posúdenie

29. Pri posúdení prvého odvolacieho dôvodu týkajúceho sa otázky správneho uplatňovania článku 111 rokovacieho poriadku musí prvý krok spočívať vo vyvodení zmyslu tohto ustanovenia z jeho znenia.

30. Kľúčový význam má v tejto súvislosti pojem „zjavný". Toto bližšie kvalifikovanie neprípustnosti môže mať dva významy. Na jednej strane môže jeho formálne chápanie viesť k výkladu, podľa ktorého toto slovo znamená, že ide o neprípustnosť celkom očividnú, možno už na prvý pohľad. Na druhej strane možno pojem „zjavný" chápať — a v prospech tohto výkladu hovoria niektoré ďalšie jazykové verzie — ako „veľmi silný" alebo „závažný". Uvedené ustanovenie tak môže zodpovedať hmotnoprávnej koncepcii v tom zmysle, že zahrnuje jasné, nespochybniteľné prípady.

31. Keďže znenie článku 111 rokovacieho poriadku možno vykladať oboma spôsobmi, druhý krok bude spočívať v posúdení histórie vzniku tohto ustanovenia.

32. Na sledovanie jeho historického vývoja je nevyhnutné vrátiť sa do obdobia pred vznikom Súdu prvého stupňa vzhľadom na

to, že už prvý Rokovací poriadok Súdu prvého stupňa prijatý v roku 1991 obsahoval v zásade rovnaké ustanovenie. Svojím obsahom zodpovedal článku 92 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora z roku 1991. [2]

33. Vzhľadom na to, že ustanovenie, ktoré je predmetom tohto konania, bolo sformulované v rovnakom čase ako článok 92 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, je potrebné uviesť znenie predtým platnej verzie, t. j. znenie spoločného predchodcu uvedeného v dokumente známom pod označením Zmeny a dodatky Rokovacieho poriadku Súdneho dvora Európskych spoločenstiev [3] z 12. septembra 1979 [4]:

„Súdny dvor môže, ak je zjavne neprísluśný rozhodnúť o návrhu podanom podľa článku 38 ods. 1 odôvodneným uznesením, vyhlásiť návrh za neprípustný. Takéto rozhodnutie môže prijať ešte predtým, ako bol návrh doručený účastníkovi konania, proti ktorému smeruje." [*neoficiálny preklad*]

34. Z tohto ustanovenia je zrejmé, že rozhodnutie o neprípustnosti — a to aj v prípade zjavnej neprípustnosti — vo forme uznesenia je oprávnením, nie povinnosťou. Z uvedeného ustanovenia možno ďalej odvodiť, že takéto rozhodnutie možno prijať aj vo veľmi skorom štádiu. V tomto smere však neexistovala žiadna povinnosť.

35. Neskoršie verzie Rokovacieho poriadku Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa boli sformulované v súlade s touto základnou myšlienkou, avšak vo všeobecnejšom znení. Umožňujú prijať rozhodnutie bez toho, aby boli v konaní uskutočnené ďalšie kroky.

36. Pôvodný rokovací poriadok ani jeho verzia uplatniteľná na tento prípad nešpecifikujú štádium konania, v ktorom možno prijať rozhodnutie o zjavnej neprípustnosti.

37. Zo znenia a historického pozadia však možno odvodiť, že účelom možnosti rozhodnutia v skorom štádiu konania formou uznesenia je zrýchlenie konania. V takýchto prípadoch môže skrátené konanie dostať prednosť pred neskráteným konaním. V tomto smere však neexistuje žiadna povinnosť.

2 — Článok 92 ods. 1 základnej verzie z roku 1991 (zmeny a dodatky Rokovacieho poriadku Súdneho dvora Európskych spoločenstiev z 15. mája 1991), Ú. v. ES L 176, 1991, s. 1, znie: „Súdny dvor môže, ak je zjavne neprísluśný rozhodnúť o návrhu, alebo ak je návrh zjavne neprípustný, po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť bez ďalšieho konania odôvodneným uznesením." [*neoficiálny preklad*]

3 — Tie tak nahradili Rokovací poriadok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev z roku 1959 (Ú. v. ES 1959, 18, s. 349).

4 — Ú. v. ES L 238, 1979, s. 1.

38. Iné podmienky, za akých možno prijať rozhodnutie podľa článku 111, však z rokovacieho poriadku odvodiť nemožno.

39. Hoci prípady rozhodnuté Súdnym dvorom v minulosti neposkytujú žiaden precedens, možno z nich odvodiť určitý náznak toho, akým spôsobom sa má článok 111 rokovacieho poriadku vykladať.

40. Rozsudok Súdneho dvora v odvolacom konaní vo veci Alexopoulou (ktorý sa však týkal zjavne nedôvodnej podstaty návrhu) zreteľným spôsobom naznačuje, že Súdny dvor sa pridržiava hmotnoprávnej koncepcie. [5]

41. Zjavnosť sa v uvedenom prípade podľa názoru Súdneho dvora určila podľa miery odchýlenia od predchádzajúcej judikatúry. Túto základnú myšlienku, hoci v danom prípade uplatnenú na nedôvodnú podstatu návrhu, možno takisto uplatniť vo vzťahu k neprípustnosti. To by znamenalo, že rozhodujúcou okolnosťou by v danom prípade bola miera odchýlky od podmienok stanovených v práve Spoločenstva.

42. Náznak príklonu Súdneho dvoru k hmotnoprávnej koncepcii aj v prípade neprípustnosti je zrejmý z prípadu Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi.

43. V tomto prípade Súdny dvor neposudzoval moment, v ktorom Súd prvého stupňa prijal uznesenie podľa článku 111 rokovacieho poriadku, ale to, či bola splnená požiadavka o vypočutí generálneho advokáta uvedená v danom článku. [6]

44. Ako však v tejto súvislosti zreteľne vyplýva z príslušného konania pred Súdom prvého stupňa, [7] Súd prvého stupňa nerozhodol formou uznesenia podľa článku 111 rokovacieho poriadku skôr, než vyzval účastníkov na objasnenie ich postoja.

45. V konaní pred Súdom prvého stupňa, na ktorom sa zakladalo odvolanie vo veci Infrisa [8], Súd prvého stupňa pred rozhodnutím formou uznesenia podľa článku 111 rokovacieho poriadku takisto položil účastníkom otázku. [9]

5 — Rozsudok z 1. júla 1999, Alexopoulou/Komisia, C-155/98 P, Zb. s. I-4069, bod 13.

6 — Uznesenie z 18. júla 2002, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/ESAE, C-136/01 P, Zb. s. I-6565, bod 17 a nasl.

7 — Uznesenie zo 17. januára 2001, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Komisia, T-124/99, Zb. s. II-53.

8 — Uznesenie zo 14. októbra 1999, Infrissa/Komisia, C-437/98, Zb. s. I-7145.

9 — Uznesenie z 15. septembra 1998, Industria del Frio Auxiliar Conservera/Komisia, T-136/95, Zb. s. II-3301.

46. Aj v prípade, že sa bude postupovať podľa formálnej koncepcie, t. j. aj v prípade, že sa bude klásť dôraz na procesnú situáciu, však spadá postup, ktorý si v tomto prípade zvolil Súd prvého stupňa, do pôsobnosti článku 111 rokovacieho poriadku.

47. Zo znenia verzie rokovacieho poriadku uplatňovanej v tomto konaní nemožno, ako už bolo uvedené vyššie, odvodiť, že pri posudzovaní zjavnosti neprípustnosti sa má zohľadniť len prvotné písomné podanie, t. j. návrh.

48. Otázka, ktorá v tejto súvislosti vzniká, spočíva v tom, či prijatie opatrení na zabezpečenie priebehu konania v zmysle článku 64 rokovacieho poriadku znemožňuje uplatnenie článku 111. Takéto vylúčenie však nemožno odvodiť ani z podmienok vzťahujúcich sa na takéto opatrenia, ani z podmienok vzťahujúcich sa na rozhodnutie podľa článku 111.

49. Z účelu uvedeného v článku 64 ods. 1, podľa ktorého opatrenia na zabezpečenie priebehu konania majú zabezpečiť okrem iného prípravu veci na pojednávanie, a zo skutočnosti, že nie je stanovené žiadne obmedzenie na určité kategórie prípadov, možno odvodiť, že opatrenia na zabezpečenie priebehu konania sa môžu vzťahovať aj na prípravu veci na pojednávanie podľa článku 111 rokovacieho poriadku.

50. Článok 64 ods. 2 písm. c) k tomu pridáva ďalší detail, keď uvádza, že účelom opatrení na zabezpečenie priebehu konania je objasnenie významu návrhov na rozhodnutie, dôvodov a tvrdení účastníkov, ako aj sporných skutočností.

51. Keďže Súd prvého stupňa môže prijať rozhodnutie podľa článku 111 rokovacieho poriadku nielen pred predložením vyjadrenia k návrhu, ale aj v neskoršom štádiu, bolo by absurdné dovoliť Súdu pasívne čakať na výsledky ďalšieho konania, ale neumožniť mu takisto prijímať opatrenia na zabezpečenia priebehu konania.

52. Vo svojom dôsledku to znamená, že kritérium zjavnosti je splnené nielen vtedy, keď to zrejme vyplýva z písomných podaní predložených v počiatočnom štádiu konania. Zjavnosť môže byť naplnená aj v prípade, že vyjde najavo v neskoršom štádiu, vrátane prípadu, keď vyplynie z určitých dokumentov predložených na žiadosť Súdu.

53. V tu posudzovanom konaní Súd prvého stupňa požiadal Komisiu, aby mu predložila text výzvy na predkladanie ponúk, znenie právnych noriem upravujúcich udeľovanie

dotácií v rámci programu „Asia-Invest" a úplnú ponuku CEERD.

54. Keďže časti týchto dokumentov už boli pripojené k návrhu, účelom tejto žiadosti, striktne vzaté, bolo skompletizovať dokumentáciu súvisiacu s návrhom.

55. Otázka, čo z návrhu zjavne vyplýva a či žiadosť Súdu bola presne v tomto rozsahu potrebná, nebude na tomto mieste ďalej skúmaná. Prinajmenšom však nevylučuje uplatnenie článku 111 rokovacieho poriadku.

56. Táto žiadosť podľa článku 64 rokovacieho poriadku zodpovedá správnemu postupu rozhodovacieho orgánu, ktorý navyše v sebe obsahuje prvok sporového konania.

57. Na námietku AIT, že vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, je potrebné uviesť, že článok 111 rokovacieho poriadku nestanovuje povinnosť vytýčenia ústneho pojednávania. Navyše procesnú zásadu, podľa ktorej majú byť vypočuté obe strany sporu, možno dodržať aj bez uskutočnenia ústneho pojednávania. To je osobitne zrejmé z postupu Súdu v danom prípade, v ktorom bola táto zásada naplnená na základe písomného konania. Súd tak vyzval AIT, aby sa vyjadril k určitým aspektom sporu a osobitne k otázke neprípustnosti. AIT túto možnosť využil. AIT tak nielenže mal možnosť vyjadriť svoj postoj, ale túto možnosť aj využil.

58. Ak však AIT tvrdí, že Súd mal konať v súlade s článkom 113 rokovacieho poriadku, tak prehliada skutočnosť, že toto ustanovenie takisto nezaručuje právo na ústne pojednávanie. Z článku 114 ods. 3 a 4 rokovacieho poriadku je zrejmé, že Súd môže od ústneho pojednávania upustiť.

59. Vzhľadom na to, že Súd bol schopný rozhodnúť už na základe predložených dokumentov, ako aj vzhľadom na to, že ústne pojednávanie by neprinieslo žiadne dodatočné informácie, námietku voči postupu Súdu, ktorý rozhodol podľa článku 111 rokovacieho poriadku, nemožno akceptovať.

60. Z toho vyplýva, že Súd prvého stupňa sa pri uplatňovaní svojho rokovacieho poriadku nedopustil nesprávneho právneho posúdenia.

61. Prvý odvolací dôvod je preto nedôvodný.

B — *O druhom odvolacom dôvode*

1. Tvrdenia účastníkov konania

a) AIT

62. Vo svojom druhom odvolacom dôvode AIT namieta pochybenia pri posudzovaní prípustnosti z hľadiska článku 230 štvrtého odseku ES. Tvrdí, že Súd pochybil tým, že svoje rozhodnutie oprel o bod 9 rozsudku Súdneho dvora vo veci IBM/Komisia.

63. Keďže AIT nebol „adresátom" rozhodnutia o uzatvorení zmluvy, Súd mal použiť test uvedený v rozsudku Plaumann s úľavami, ktoré Súdny dvor zaviedol do judikatúry s cieľom vykladať článok 173 ES (teraz článok 230 štvrtý odsek ES) menej reštriktívne. „CEERD/FIHRD", s ktorým Komisia uzatvorila zmluvu, bol konkurentom a navyše nekalým konkurentom „CEERD/AIT". Udelenie zmluvy „CEERD/FIHRD" zo strany Komisie, ktoré pripravilo AIT o súťažné výhody vyplývajúce zo skutočnosti, že „CEERD/AIT" tvoril jednu z jeho organizačných zložiek, malo vysoko negatívny dosah na súťažnú pozíciu AIT. Namietané rozhodnutie takisto predstavovalo porušenie práva na použitie jeho mena a loga „CEERD", odlišujúc tak svoje postavenie od postavenia iných hospodárskych subjektov. Táto zmluva sa priamo a osobne týkala AIT, keďže napriek tomu, že AIT nebol podnikateľom, mala zásadný negatívny vplyv na jeho súťažnú pozíciu. AIT neuplatnil svoje procesné práva vyplývajúce z výzvy na predkladanie ponúk. Navyše druhá zmluva uzatvorená v roku 2002 len predlžovala zmluvu uzatvorenú v roku 2000.

b) Komisia

64. Komisia tvrdí, že druhý odvolací dôvod je ako nový argument neprípustný, keďže ide o argument, ktorý AIT na Súde prvého stupňa neuviedol.

65. V každom prípade Komisia tvrdí, že druhý odvolací dôvod je nedôvodný. Skutočnosť, že uzatvorenie zmluvy s CEERD/FIHRD malo negatívny dosah na súťažné postavenie AIT, nevymedzovala AIT dostatočným spôsobom v zmysle rozhodnutí Súdneho dvora. Dôsledky na jeho postavenie na trhu nevyplývali z rozhodnutia Komisie, ale z používania loga bývalým zamestnancom.

66. Argument, že zmluva uzatvorená 27. februára 2002 len predlžovala zmluvu uzatvorenú s AIT 4. júla 2000, nemá žiadne opodstatnenie, keďže obe zmluvy boli od seba navzájom nezávislé. To zjavne vyplývalo z viacerých okolností, ako napríklad z uskutočnenia samostatných výberových konaní a odlišného subjektu druhej výzvy na predkladanie ponúk.

67. Pokiaľ ide o argument vychádzajúci z rozsudku vo veci Codorniu, Komisia zdôrazňuje, že zmluva uzatvorená s CEERD nezbavila AIT práva na používanie CEERD loga. Navyše platnosť tejto zmluvy už uplynula. Konanie pána Lefèvra by sa malo objasniť pred thajskými súdmi.

2. Posúdenie

a) O prípustnosti

68. Čo sa týka prípustnosti druhého odvolacieho dôvodu, je potrebné poukázať na to, že jeho obsahom je kritika odôvodnenia rozhodnutia Súdu prvého stupňa. Argumenty prezentované AIT sa týkajú výkladu článku 230 štvrtého odseku ES zo strany Súdu. Takéto odvolacie dôvody, ktoré sa týkajú právneho posúdenia postupu Súdu, sú však nové zo svojej podstaty vzhľadom na to, že neexistovala možnosť, ako mohli byť prezentované pred Súdom prvého stupňa.

69. Druhý odvolací dôvod je teda prípustný.

b) O dôvodnosti

70. Pokiaľ AIT namieta, že Súd tým, že sa v bode 27 svojho uznesenia odvolával na rozsudok Súdneho dvora vo veci IBM [10], pochybil, je potrebné uviesť, že čo sa týka jej právneho pozadia, táto citácia nebola na mieste.

71. Tento rozsudok sa týkal opatrení v konaniach zahrnujúcich niekoľko štádií, pričom otázka spočívala v tom, ktoré z opatrení prijatých Komisiou predstavovali akt, ktorý bolo možné napadnúť.

72. Ostatné rozsudky citované v bode 27, ktorých účelom je poukázať na ustálenú judikatúru, sú vhodnejšie do tej miery,

10 — Rozsudok z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639.

v akej v zásade vyjadrujú nasledujúce právne pravidlo:

„Právnické alebo fyzické osoby však podľa článku 173 štvrtého odseku Zmluvy môžu napadnúť len akty so záväznými právnymi účinkami, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť ich záujmy tým, že podstatne menia ich právnu situáciu."

73. Takisto je potrebné posúdiť, či je správna právna argumentácia Súdu uvedená v bodoch 28 až 30 predmetného uznesenia. Naopak, nie je potrebné sa v tomto odvolacom konaní zaoberať skutkovým pozadím rôznych dokumentov.

74. Právne posúdenie Súdu prvého stupňa uvedené v bode 30, podľa ktorého rozhodnutie Komisie bolo určené CEERD/FIHRD, je správne.

75. Je potrebné posúdiť, či Súd prvého stupňa po právnej stránke správne dospel k záveru, že vo vzťahu k AIT uvedené rozhodnutie nespĺňalo požiadavku založenia záväzných právnych účinkov spôsobilých ovplyvniť jeho záujmy tým, že podstatne menia jeho právnu situáciu.

76. V rámci svojej argumentácie poukazuje AIT v tejto súvislosti na niekoľko rozsudkov Súdu prvého stupňa a Súdneho dvora.

77. AIT opiera svoje stanovisko na jednej strane o tvrdenie, že v zmysle rozsudku Súdu prvého stupňa vo veci Metropole télévision a i. [11] malo byť právne posúdenie súčasného prípadu odlišné. V tomto ohľade je potrebné uviesť, že uvedené konanie sa týkalo tretích strán s určitými procesnými právami v správnom konaní v oblasti súťažného práva. [12] V danom prípade rozhodnutie Komisie ovplyvnilo súťažné postavenie.

78. AIT takisto opiera svoje stanovisko o rozsudok Súdu prvého stupňa vo veci Kruidvat. [13] Hoci je pravda, že skutočnosť, že žalobca nebol účastníkom konania pred Komisiou, nemá sama osebe za následok neprípustnosť žaloby, [14] Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku takisto zdôraznil, že skutočnosť, že žalobca bol v súťažnom vzťahu s tretími stranami, nie je dostatočným dôvodom na jeho aktívnu legitimáciu. Podobne ako v uvedenom konaní neexistoval medzi AIT a mnohými inými hospodárskymi subjektmi pôsobiacimi na paralelnom trhu žiaden rozdiel. [15]

11 — Rozsudok z 11. júla 1996, Metropole télévision a i./Komisia, T-528/93, T-542/93, T-543/93 a T-546/93, Zb. s. II-649.

12 — Bod 62.

13 — Rozsudok z 12. decembra 1996, BVBA Kruidvat/Komisia, T-87/92, Zb. s. II-1931.

14 — Bod 67.

15 — Bod 70.

79. AIT sa takisto pokúša preukázať nesprávnosť právneho posúdenia obsiahnutého v uznesení poukazom na rozsudok Súdneho dvora vo veci Codorniu.

80. Jediná zrejmá paralela spočíva v tom, že toto konanie sa takisto týkalo ochrany loga. Na rozdiel od konania, ktoré je predmetom tejto žaloby, však v onom prípade k tvrdenému porušeniu „práva na meno" došlo zo strany orgánu Spoločenstva a nie, ako je tomu tu, treťou stranou. Ani samotný AIT však neverí, že rozhodnutie Komisie má za následok porušenie „práva na meno".

81. Vec Cook [16] uvádzaná AIT sa od tu posudzovaného sporu odlišuje v tom, že sa týka konania o štátnej pomoci, na ktoré sa vzťahujú osobitné pravidlá o právnom postavení podnikov ako tretích strán.

82. Posledný AIT citovaný rozsudok Groupement des agences de voyages [17] rovnako nesvedčí v prospech argumentu, že Súd prvého stupňa pri právnom posúdení aktívnej legitimácie pochybil. „Groupement" bola upretá aktívna legitimácia práve preto, že na výzvu na účasť v tendri nereagovalo. [18] Na druhej strane aktívna legitimácia združenia agentúr, ktoré na výzvu na účasť v tendri reagovalo, bola uznaná. [19]

83. Druhý odvolací dôvod je preto nedôvodný.

C — O treťom odvolacom dôvode

1. Tvrdenia účastníkov konania

a) AIT

84. Alternatívne AIT vo svojom treťom odvolacom dôvode tvrdí, že bolo porušené jeho právo na účinný opravný prostriedok, ktoré zaručuje článok 47 Charty základných práv Európskej únie. AIT takisto tvrdí, že bolo porušené jeho autorské právo zaručené článkom 17 ods. 2 charty. Napokon tvrdí, že vzhľadom na to, že tretie štáty neboli viazané povinnosťou vytvorenia účinných opravných

16 — Rozsudok z 19. mája 1993, William Cook/Komisia, C-198/91, Zb. s. I-2487.

17 — Rozsudok z 28. októbra 1982, Groupement des agences de voyages/Komisia, C-135/81, Zb. s. 3799.

18 — Bod 7.

19 — Bod 13.

prostriedkov, kľúčový dôvod pre zamietnutie práva na podanie žaloby uvedený v rozsudku vo veci Unión de Pequeños Agricultores [20] sa na toto konanie nevzťahoval.

87. Porušenie týchto práv bolo v predloženej veci zdôvodnené porušením charty základných práv. Keďže však charta nie je právne záväzná, Súd prvého stupňa ňou nebol viazaný.

b) Komisia

88. Za právny základ požiadavky účinného opravného prostriedku by mohli byť nanajvýš považované pravidlá, ktoré možno odvodiť z Európskeho dohovoru o ľudských právach a ktoré zaväzujú aj orgány Spoločenstva vrátane Súdu. Argumentácia v tomto zmysle však uplatnená nebola.

85. Komisia poukazuje na to, že AIT nepreukázal, že mu bolo odňaté právo na účinný opravný prostriedok vzhľadom na to, že mal možnosť domáhať sa právnej ochrany v Thajsku. AIT len uviedol, že vnútroštátne opravné prostriedky nie sú účinné, bez toho, aby poskytol akýkoľvek dôkaz. Navyše by to viedlo k tomu, že osoby z tretích krajín, v ktorých nebol k dispozícii účinný opravný prostriedok, by sa nachádzali vo výhodnejšom postavení ako osoby v rámci EÚ, kde takáto povinnosť platí.

89. Tretí odvolací dôvod je preto nedôvodný.

VII — Iné návrhy

2. Posúdenie

A — *Tvrdenia účastníkov konania*

86. Odvolateľ vo svojom odvolaní takisto tvrdí, že Súd prvého stupňa porušil jeho právo na účinný opravný prostriedok a autorské právo.

90. AIT tvrdí, že CEERD/FIHRD nemá právnu subjektivitu. Komisia preto porušila zásadu dobrého spravovania uvedenú v časti 2.2

20 — Rozsudok z 25. júla 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Rada, C-50/00 P, Zb. s. I-6677.

„Príručky pre žiadateľov" programu Asia-Invest, podľa ktorej možno uzatvárať zmluvy len s inštitúciami, ktoré majú právnu subjektivitu podľa vlastného vnútroštátneho právneho poriadku a ktorých stanovy boli posúdené.

91. Podľa názoru Komisie je FIHRD právnickou osobou. Skutočnosť, že CEERD bola zložkou FIHRD, nijakým spôsobom nemení postavenie zmluvných strán. Išlo o problém, ktorý mali riešiť AIT, FIHRD a pán Lefèvre. Komisia takisto poukazuje na skutočnosť, že súdy Spoločenstva nemohli zabrániť používaniu loga tým, že by vyhlásili predmetnú zmluvu za neplatnú.

B — *Posúdenie*

92. Ako je zrejmé z dokumentov predložených Súdu, inštitúcia, s ktorou Komisia uzatvorila zmluvu, FIHRD, mala potrebnú právnu subjektivitu. Právny status CEERD ako samostatná kategória je v tejto súvislosti irelevantný.

93. AIT však navyše nepreukázal, že Komisia opomenula posúdiť, či boli splnené podmienky na náležité uzatvorenie zmluvy.

94. Celkovo vzaté, AIT nebol schopný preukázať, že Komisia porušila zásadu dobrého spravovania. Takéto ďalšie návrhy je preto potrebné zamietnuť ako nedôvodné.

VIII — O trovách

95. V prípade zamietnutia odvolania Súdny dvor rozhoduje o trovách podľa prvého odseku článku 122 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora. Podľa článku 69 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na základe ustanovenia článku 118 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže AIT nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov odvolacieho konania v súlade s návrhom Komisie.

IX — Návrh

96. Z týchto dôvodov sa navrhuje, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. AIT je povinný nahradiť trovy konania.